

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Udrag fra Stella

Citation: Wessel, Johan Herman: "J.H. Wessels Samlede Digte", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 82. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-idm140161404041184/facsimile.pdf> (tilgået 20. oktober 2021)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Han hende saae og studiede,
 Igien han roede Doris se.
 Jeg springer teent forbi
 Alt Frieries og Lappers.
 Nok at de gitte bleve,
 Og glæde Dagene fordræve,
 Og lavede i Ceres Song
 Som Koe i grønne Eng.
 Monarken bød den unge Mand,
 Som General, i tremmed Land
 Hans og hans Riges Ret håndhæve,
 Og Blod for øvet Vold at kræve.
 Han Afkezd tog med den, som følte meest hans Savn,
 Og reiste saa i Eerrens Navn.
 Jeg ynsker dig sædvanlig Lykke,
 Min kjereste Hr. General!
 Gid snart igien vi see din Excellence,
 Og tryk for Overfald vort Riges Grændse.
 Men nu en liden Bidd Moral!

Moral.

Til sidst Materien du meer ei tørre gad,
 Naar du til Stof taer i dit Ugeblad
 Historier, som er for lange.
 Den gang jeg gjorde det, men stop for flere gange.

V.

For Ubestandighed fik Lykken tit Skamfikker,
 Kun ei forbedret blev ved dem.
 Slæne Vand paa Gaas sig kun for Poge skikker,
 Og jeg er ingen Poge — dermed til Sagen frem!
 Han mod en øvet Krigshær drog,
 Som kærk ham Spidsen byde torde,
 Den samme, som tilforn han gjorde
 Ved blodig Undervilning klog.
 En Lykke, at han selv nu klogere var bleven;
 Thi, hvis Fortvivlelse, som før, ham havde drevet,
 Han havde naart sit Fordums Maal, sin Død,
 Men nu nye Kierlighed de første Lænkes brød,
 Som fængslet holdte for Fornuftens.
 Kort: Sorg for Doris's Tab var gaact op i Luften.
 (Gid Læser! din og mia var gaact med!)

Men leder Krigeren nu slaates i Fred.
 Om Læserne imidlertid mig sporge,

Om Doris paa sin Kant og holdte op at sørge?
 Saa svarer jeg
 Nei.
 Hun græd i Nætter, græd i Dage.
 Selv hendes største Trøst var hendes største Plage,
 Og det var hendes Son. »Du bede skal, mit Barn!
 Hun sagde tit, »fordi din Moder var et Skarn.«
 Hun mod sig selv var haard, som Pinitenter sømmer;
 Men, Læser! jeg saa strængt ei hende dømmes.
 Vide
 Vort Nummer femtens slette Side.*)
 Den Son var nu alt tretten Aar,
 Og ligaledt sin Fader paa et Haar.
 Hvem Drængens Fader var, behøves ei at sige.
 Til Doris Bye en Krigsmand kom,
 Som i en Trekning var sat ud af Stand at krige,
 Han, Byen rundt, fortalte om,
 Hvor stor og tappet var hans General,
 Og at han selv i Fejdt var ei saa gal.
 Engang da Doris's Son af Skolen gik,
 Sergeanten Øie paa ham fik;
 (Han var Sergeant)
 Han løber til ham hen, med venstre Arm han kryster,
 (Den højre Fienden fra ham vandt)
 Saa Drængens Indvold ryster.
 »Nu kan jeg hilse ham fra hans Papas
 »Jeg ingen Fader har,« faldt Drængen ind i Taler.
 »Han var endogsaa død,
 Før jeg blev fød.«
 »Han er,« saa bandte han, »en Son af Generalen,
 Og dem, han sagde død, han er en Svinehund.«
 »Jeg haver hørt det af min Moders egen Mund.«
 »Ja, Junker! naar saa er, saa vil jeg tage
 Min Svinehund tilbage;
 Men har han anden Fær ond som min Generals,
 Saa lyver Junkers Fars, hvis ei, saa er jeg gal.
 Maae jeg vel spørge, Deres Fars Mama,
 Boer hun vel lang: herfra?«
 »Nei, men hun aldrig taer imod Visiter.«
 »Saa,« svarede Sergeanten bitter.
 »Saa kan hun lade være,
 Jeg ellers troer, at Tidender fra Mand
 Bør være valde Kone kiære;
 Men her er nok en æss Beskaffenhed.
 Ja Kone er og Kone to, man veed.«

*) Vort Nummer femtens slette Side, i nærv. Udgave S. 77.